ΒΑΡΝΑ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1898 ΕΤΟΣ Α'. ΑΡ. 6

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6
Ἐξωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἔγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΤΗι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ὑπὸ
Δ. Χ" ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ ὅλη 8 σελ.. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια 15 „
Ἡ γραμμὴ . . 0.25 „
Δι' ἀγγελίας δημοσιευθησομένας πλέον ἢ τρὶς ἐκπτωσις 15%· διὰ δὲ τὰς πλέον ἢ ἓξ ἀκις 20%.
Μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνικαὶ καὶ διδακτικαί, σύμφωνοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιοδικοῦ, καταχωρίζονται

Διεύθυνσις: *Rédaction du journal grec «Πανδαισία» — VARNA (Bulgarie).*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐντυπώσεις ἑνὸς αὐτοκτόνου.—Τὸ στοίχημα τῆς Βερόντης. — Ἡ Ἁγ. Γραφὴ καὶ ἡ Γεωλογία.—Περὶ τῆς καθόλου ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς —Ἡ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Β. Γεωργίου. — Τὰ ἱπτάμενα ἄνθη.—Τὰ ἐνταῦθα.—Ποῦ ὁ Θεός; Ἀλληλογραφία.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥ.

Ἀνέγνων τελευταίως εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν πρὸς αὐτοκτονίαν ἀπόπειραν συγγραφέως, τοῦ ὁποίου ἤμην στενὸς πρὸ δέκα ἐτῶν φίλος. Ἀπετέλει μέρος τῆς φάλαγγος ἐκείνης τῶν ποιητῶν καὶ φιλολόγων, ἐν οἷς διακρίνοντο πολλοί, ἅπαντες ἀποθανόντες πολὺ νέοι καὶ ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον λησμονηθέντες. Ὁ δυστυχὴς πυροβολήσας ἔνσφαιρον κατὰ τῆς κεφαλῆς του μετηνέχθη θνήσκων εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἐπορεύθην εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Μοὶ ἔδειξαν ἐν τῷ γραφείῳ τὸ δῶμα ὅπου ἐνοσηλεύετο ὁ φίλος μου, ἔνθα συναντήσας μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν γενναίων ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους, τὰς ὁποίας οἱ ἅγριοι ἡμῶν ἐκλιϊκευταὶ δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ ἐκδιώξωσιν ἐκ τῆς ἐν τῇ μάχῃ θέσεως αὐτῶν, παρεκάλεσα αὐτὴν νὰ μὲ ὁδηγήσῃ παρὰ τῷ πληγωμένῳ ἐνῷ συγχρόνως διεπυνθανόμην τὰ περὶ τῆς καταστάσεώς αὐτοῦ.

«Μένε ἥσυχος· εἶναι καλὰ ὁ πτωχός, μοὶ εἶπεν ἡ ἀδελφή· εἶναι ὅλως ἐκτὸς κινδύνου· δύναμαι μάλιστα νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις, προσέθηκε μειδιῶσα καὶ τονίζουσα τὰς λέξεις ταύτας· θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σας, διότι κατὰ τὰς δώδεκα αὐτοῦ ἐνταῦθα ἡμέρας οὐδεὶς δὲν ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του· οὐδείς·»

Οὕτως ὁμιλοῦντες ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης ὠχρότατος, ἔχων τὴν κεφαλὴν περιτετυλιγμένην. Μὲ ἀνεγνώρισε πάραυτα καὶ τείνων τὴν χεῖρα:

— Πῶς! σὺ εἶσαι; μοὶ εἶπεν. Εὐχαριστῶ, διότι ἔλαβες τὸν κόπον νὰ μὲ ἐπισκεφθῇς· καὶ λοιπὸν ἔμαθες ὅτι . . . .

— Μάλιστα· γνωρίζω τὰ πάντα· ἀλλ' ἐνόμιζον θὰ ὅτε εὕρω ψυχορραγοῦντα, μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.

— Ἡ βολή, ὡς βλέπεις, ἀπέτυχε· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ σχεδὸν ἀνέῤῥωσα· ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀφήσω τὸ νοσοκομεῖον ἰαθεὶς καί . . . . . .

— Ἕτοιμος νὰ ἐπαναρχίσῃς;

— Ἄ! ὅσον δι' αὐτὸ μένε ἥσυχος· ἡ πρώτη πεῖρα μοὶ ἀρκεῖ· δὲν προχωρῶ πλέον· ἔχω ἄλλως τε τώρα ἕνα σύντροφον πιστόν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ πλέον, καὶ ὅστις θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ὑποφέρω τὸ βάρος τῆς ζωῆς.

Λέγων ταῦτα ὁ τραυματίας μοὶ ἔδειξε τὸν Ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον ὑπέσυρε τοῦ προσκεφαλαίου του.

— Πῶς, ἀνέκραξα, προσποιούμενος ὅτι ἀστεΐζομαι, πῶς θέλεις τώρα νὰ κάμῃς τὸν εὐλαβῆ;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπήντησε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς· ἀφοῦ ὑπέστην τὰς πληγὰς τῆς ζωῆς, ἐπανέρχομαι σήμερον ὡς τόσοι ἄλλοι εἰς τὸ παλαιὸν καὶ γλυκὺ ἄσμα, τὸ λικνίζον τὰς ἀνθωπίνους ἀθλιότητας. Ἐν τῇ λάμψει τῆς βολῆς, ἣν ἔρριψα διὰ νὰ φονεύσω ἐμαυτὸν ὁ Θεὸς μοὶ ὑπέδειξε τὴν ἀλήθειαν, τὴν πηγὴν ὅλων τῶν ἐλπίδων· καὶ ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς θρηνῶ τὰς ἀποπλανήσεις μου καὶ καταφεύγω εἰς τὴν ἀ-

νανεωθεῖσαν καὶ ἐνισχυθεῖσαν ἐκ τῶν παθημάτων πίστιν μου.

* *
*

'Αφοῦ συνεχάρην τὸν φίλον μου διὰ τὰς εὐτυχεῖς διαθέσεις εἰς τὰς ὁποίας εὗρον αὐτὸν ἠρώτησα περὶ τῶν αἰτίων, τῶν ὠθησάντων αὐτὸν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην πρᾶξιν καὶ ἐνταῦθα παραδίδω αὐτῷ τὸν λόγον.

«'Από τριῶν ἐτῶν εἶχον εἰσέλθει ὡς γραμματεὺς πλησίον ἑνὸς τῶν μεγάλων ἡμῶν λογοπλαστῶν (μυθιστοριογράφων).

»Τὸ ἔκλαμπρον τοῦτο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἰχέ τι πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν τάλαντον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις, ἰδίᾳ δὲ ἡ φαντασία ἠβλύνθησαν σήμερον ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, ἐσκέφθη εὐφυῶς νὰ γράφῃ δι' ἡμισείας δωδεκάδος ἀθλίων ὡς ἐγὼ ὀνταρίων μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα, ὑπογράφων μόνον ἁπλῶς, νὰ πωλῇ ὑπερτίμως ὡς ἐκ τῆς φήμης καὶ γοητείας τοῦ ὀνόματός του, ἥτις διήρκει καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ταλάντου του.

«'Εν γένει ἀπαιτοῦνται δύο ἢ τρεῖς μῆνες διὰ νὰ γράψωμεν ἓν μυθιστόρημα —ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν διεύθυνσιν τοῦ Κυρίου ἐννοεῖται καὶ λαμβάνομεν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον 150 φρ. κατὰ μῆνα.

«Πέρυσι ἐνόμισα ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν νὰ πετασθῶ διὰ τῶν ἰδίων μου πτερύγων καὶ ἔγραψα μόνος ἓν ἔργον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦτο πολὺ κατώτερον πολλῶν ἄλλων· ὑπέβαλα αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον, ὅστις μὲ συνεχάρη ὑπερβολικῶς καὶ μὲ ἐτίμησεν ἐκτάκτως ὑπογράφων διὰ τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός του τὸ ἔργον μου, τὸ ὁποῖον ἐπώλησεν ἀντὶ 25000 φρ. εἰς μεγάλην τινὰ ἐφημερίδα. Κατ' ἐκεῖνον τὸν μῆνα μοὶ ἔδωκε 50 φρ. δῶρον.

«'Αηδιάσας ἐκ τῆς ρυπαρᾶς ταύτης γλισχρότητος ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι περὶ αὐτοκτονίας, ἥτις ἀόριστος καὶ ἀσύστατός τις κατ' ἀρχὰς ἐν ἐμοὶ ἰδέα, ἐνεκαθιδρύθη ἐντὸς μικροῦ ἐν τῷ πνεύματί μου, διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων τῶν ἐκτιθεισῶν λεπτομερῶς τὴν διήγησιν ὅλων τῶν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονιῶν· εἶμαι τῳόντι πεπεισμένος ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἔρχεται ὁ καθ' ἡμέραν αὔξων ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων, ἐξ ὧν, ἂν οὐδεὶς ἐγίνετο λόγος, ἀναμφιβόλως θὰ ὑπῆρχον πολὺ ὀλιγώτεραι.

«Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμέ, σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς καταράτου ἀναγνώσεως, οὐδέποτε θὰ διέπραττον τὴν ἀνοησίαν ταύτην.

«'Επὶ ἕνα μῆνα ἀνεγίνωσκον καὶ ἐσημείουν ἐπιμελῶς τὴν διήγησιν πασῶν τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀπελπιστικῶν πράξεων ἐκεῖθεν ἔμαθον ὅτι μεταξὺ ἑξήκοντα ἀπηλπισμένων, οἵτινες εἶχον ἐκλέξει τὴν δι'ἀνθρακος ἀσφυξίαν πρὸς αὐτοκτονίαν, τριάκοντα ὀκτὼ διεσώθησαν· ἐν ᾧ ἐκ τριάκοντα δύο, οἵτινες ἐδοκίμασαν διὰ περιστροφοβόλου, πέντε μόνον ἀπέτυχον· ἰδοὺ διατὶ προὐτίμησα τὸ πολυβόλον τοῦτο σχεδὸν δὲν ἐπέτυχε συγχαίρω δὲ ἐμαυτῷ, διότι διαρκούσης τῆς δ ο κ ι μ α σ ί α ς ταύτης, ἱκανὸν ἐπανεῦρον ἠθικὸν θάρρος, ὅπως ἐπαναρχίσω τὴν ζωήν,»

*
* *

'Απεχωρίσθην τοῦ φίλου μου, εὐτυχὴς διότι ἐπανεῦρον αὐτὸν ὑγιᾶ καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῆς στερρᾶς ἐκείνης καὶ ζωογόνου πίστεως, ἥτις εἶναι τὸ βέβαιον σημεῖον τῆς συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ.

(Peuple français)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ
ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ.

'Η Κ. Δὲ Γάϊσβεργ, γαλλὶς θελκτικὴ καὶ ἔξυπνη Παρισινή, εἶχε νυμφευθῆ ἔτη τινὰ πρὸ τοῦ 1870, μὴ προβλέπουσα τὸ μέλλον, μετὰ βαρόνου Πρώσσου. 'Η σκηνὴ συνέβη ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου. 'Η Κ. Δὲ Γάϊσβεργ, ἧς ἡ γαλλικὴ καρδία ἠμορρόει ὅταν ἐμάνθανε τὰς νίκας τῶν γερμανῶν, εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ πένθους καὶ διῆγε τὰς ἡμέρας της ὑ π ὸ τ ὸ ε ι κ ο ν ο σ τ ά σ ι ό ν τ η ς δ ε ο μ έ ν η διὰ τὸν δυστυχῆ μας στρατιώτην. Εἰς τὴν αἴθουσάν της, ἥτις ἐσυχνάζετοἀπὸ τοὺς λογάδας τοῦ Βερολίνου, δὲν ἐδέχετο εἰμὴ τὰς ἐπισκέψεις τὰς αὐστηρῶς ἐπιβαλλομένας, ἕνεκεν τῆς ὑψηλῆς τοῦ συζύγου της θέσεως, ὄντος ὑπουργοῦ τοῦ Κράτους. Αἱ ἐπισκέψεις, αὗται κατέστησαν διὰ τὴν Κ. Δὲ Γάϊσβεργ ἡ φρικωτέρα τῶν βασάνων. Αἱ κυρίαι τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Βερολίνου δὲν ἔλαμπον διὰ τοῦ πνεύματός των καὶ ἠσθάνοντο τὴν σκληρὰν εὐχαρίστησιν νὰ ταπεινῶσιν ἐν ταῖς συναναστροφαῖς τὴν ἐκλεκτὴν Παρισινὴν, ὁμιλοῦσαι ἀκαταπαύστως περὶ τῶν θριάμβων τῆς Πρωσσίας καὶ τῶν δυστυχημάτων, ἅτινα ἐδοκίμασαν οἱ ἀτυχεῖς Γάλλοι στρατιῶται. Νύκτα τινα ἐώρταζον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γάϊσβεργ τὴν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν προσάρτησιν τῶν ἀγαπητῶν μας ἐπαρχιῶν. 'Η βαρόνη ἔκαμνε συντροφίαν μὲ τοὺς προσκεκλημένους, καὶ ἤκουσε, καταβάλλουσα κόπους

μεγάλους διὰ νὰ συγκρατηθῇ, κυρίαν τινὰ χονδρὴν, ἥτις ὑπεστήριζεν ὅτι τὸ Βερολῖνον θὰ καθίστατο μετ' ὀλίγον ἡ πρώτη πόλις τῆς Εὐρώπης, ἡ ὑψίστη προτεύουσα, ἀμαυροῦσα καὶ ἐκμηδανίζουσα ἐντελῶς πάσας τὰς ἄλλας τοῦ κόσμου πόλεις. — Πρὸς στιγμὴν ἡ βαρόνη δὰν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πλέον καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, Κυρίαι νὰ σᾶς ἐναντιωθῶ. Παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὅπλων σας, ἣν ὀφείλετε εἰς τὴν ἄστατον τύχην, ἥτις κατεπλέμησε τὴν Γαλλίαν, ὑπάρχει πόλις τις, οἱ Παρίσιοι, ἡ βασίλισσα πασῶν τῶν πρωτευουσῶν καὶ τοῦ σύμπαντος, ἡ μητρόπολις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, πρὸ τῆς ὁποίας τὸ Βερολῖνον πάντοτε θὰ κλίνῃ τὴν κεφαλήν. Καὶ ἐπειδὴ αἱ Γερμανίδες ἀνεκραύγαζον ἡ Κ. Δὲ Γάϊσβεργ, εὐτυχὴς διότι ἐξεδικήθη ἐξηκολούθησε:

— Μὴ φωνασκεῖτε, Κυρίαι μου, καὶ περιμένετε να σᾶς καταδείξω τὴν ὑπεροχὴν τῶν Παρισίων ἐπὶ πασῶν τῶν πόλεων τοῦ κόσμου· ἰδοὺ τί προτείνω: Νὰ μοὶ δώσητε ἀντικείμενόν τι, τὸ εὐτελέστερον καὶ τὸ πλέον ἀσήμαντον, Τὸ στέλλω εἰς Παρισίους, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω μεταμορφωμένον διὰ τῆς Παρισινῆς τέχνης εἰς ἐξαίρετον ἔπιπλον ἢ θελκτικὸν κόσμημα ἢ ὅ,τι δήποτε. Μόνον ἐάν τις ἔχῃ νὰ καταθέσῃ, στοιχηματίζω χίλια τάλληρα καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μος ἐὰν δὲ κερδήσω θὰ μετατρέψω τὸν ἄργυρον εἰς νομίσματα γαλλικὰ καὶ τὸ ποσὸν θὰ τὸ ἀποστείλλω εἰς τοὺς δυστυχεῖς τραυματίας τοὺς συμπατριώτας μου.

— Στοιχηματίσωμεν, ἐφώναξαν ἐν χορῷ αἱ Βερολινέζαι. Τὴν ἑπομένην ἡ Κ. Δὲ Γάϊσβεργ ἔλαβε κεκλεισμένον εἰς ἁπλοῦν φάκελλον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ αἱ γερμανίδες κυρίαι εἶχον ἐκλέξει διὰ τὸ στοίχημα καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο μία τρίχα. Μάλιστα μία τρίχα! ἄλλα τρίχα γερμανικὴ πυρρόχρους, ὅσον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄλλη. Ἡ βαρόνη τὴν παρετήρει περίφροντις καὶ ἐρωτῶσα ἑαυτὴν πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κερδήσῃ τὸ στοίχημά της.

Αἴφνης ἐνεπνεύσθη.

Ἔγραψεν εἰς ἕνα κοσμηματοποιὸν τῆς ὁδοῦ Ῥαὶχ καὶ τῷ ἔστειλε τὴν τρίχα· τοῦ ἐξήγει τὸ στοίχημα καὶ τὸν παρεκάλει νὰ κάμῃ θαύματα μηχανουργίας διὰ νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου ὅπου ἦτο περιπεπλεγμένη καὶ ὅθεν ἔπρεπεν ἐξάπαντος νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Γαλλικοῦ ὀνόματος.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς της ἐλάμβανεν ἀδαμαντοθήκην μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Ἀνατολὴ τῆς Γαλλίας» τὴν ἤνοιξε. Περιεῖχε πλούσιόν τι κόσμημα, διηνθισμένον μὲ μπερλάντια. Ἰδοὺ ἡ περιγραφή του. Ὑψηλὰ ἐπὶ σμάλτου, ἔλαμπεν ὁ μέγας Ἀετὸς, ἡ ἀσπὶς τῶν Πρώσσων, πιέζων ἐντὸς τῶν ὀνύχων του τὴν Τρίχαν. Ἡ τρίχα αὕτη ἐκράτει μικρὸ μεδαλλιὸν, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐζωγραφημέναι δύο νεάνιδες μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἐξ ἐλπίδος, παριστῶσται τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λορραίνην. Κάτωθεν ἦτο προσκεκολλημένη μὲ γράμματα πολύχρωμα ἡ ἑξῆς ἐξηγηματικὴ ἐπιγραφή: «Ὁ ἀετὸς δὲν τὰς κρατεῖ εἰμὴ διὰ μιᾶς τρίχας.» — Ἡ βαρόνη εἶχε κερδήσει τὸ στοίχημα.

«Αἱ Μοῦσαι».

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΓΕΩΛΟΓΙΑ.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἔν τινι Συνελεύσει, ἔνθα συνεζητεῖτο τὸ ζήτημα περὶ τῆς μεταῤῥυθμίσεως τῶν Σχολείων, ὁμιληταί τινες λίαν ἐπικαίρως ἐπέμενον, ὅπως ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῆς Κατηχήσεως καθέξῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἄλλων μαθημάτων, καὶ τοῦτο, ἵνα οἱ νέοι, ἀποκτῶντες ὑγιεῖς γνώσεις καὶ ἀρχὰς, εἰσέρχωνται ἄφοβοι καὶ ἕτοιμοι εἰς τὴν τοῦ βίου πάλην. Μαθητής τις τότε, παρὼν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν, ἐγερθεὶς παρετήρησεν, ὅτι πολὺ ἐκπλήσσεται, ἀκούων νὰ ἐπιμένωσιν ἐπὶ τοιαύτης προτάσεως ἄνδρες λόγιοι, γινώσκοντες, ὅτι μετὰ τὸν διδάσκαλον τῆς Κατηχήσεως εἰσέρχεται ἐν τῇ παραδόσει ὁ τῆς—Γεωλογίας, ὅστις καὶ ἀνατρέπει τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ πρώτου περὶ τῆς κτίσεως καὶ τοῦ κόσμου.

Ὁ Δ-ρ Τάλμεζ, ὁ περίφημος ἱεροκῆρυξ τῆς Οὐασιγκτῶνος, ὁμιλῶν περὶ τοῦ θέματος λέγει: „Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπάρχουσι φαινό„μεναι ἀσυμφωνίαι μεταξὺ τῆς Ἁγ Γραφῆς „καὶ τῆς Γεωλογίας, ἀλλ' ἐρωτῶ· ἡ Γεωλογία „βασίζεται πλέον καθ' ὅλα ἐπὶ ὑγιῶν ἀρχῶν „καὶ ἂν ὑπάρχουσι τοιαῦται, μήπως δὲν συμ„φωνῶσι καθ' ὁλοκληρίαν μετὰ τῶν τῆς Ἁγ. „Γραφῆς; Ἀνάγνωτε τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς „Γενέσεως καὶ συγκρίνατε τὰ ἐκεῖ ἐξιστο„ρούμενα περὶ κτίσεως κόσμου, μετ' ἐκείνων „τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὰ γεωλογικὰ „στρώματα· τί παρατηρεῖτε; πλήρη τὴν συμ„φωνίαν. Ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ Γεωλογία ὡς „ἐπιστήμη εἰσέτι πλανᾶται ἀνὰ τὸν λαβύ„ρινθον διαφόρων θεωριῶν, αἵτινες ἀλ„λεπαλλήλως καὶ ἀμεταστρεπτεὶ καταῤῥέουσι „πρὸ νεωτέρων καὶ σοφωτέρων ἀνακαλύψεων. „Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἡ γαλλικὴ Ἀκα„δημία ὑπελογίσθη ὅτι ἀπέῤῥιψεν ὀγδοήκοντα „διαφόρους θεωρίας περὶ γεωλογίας. Ὁ ἀγ„γλος γεωλόγος Λάιελ, ὁ ἰσχυρότατος μο„χλὸς τῆς ῥηθείσης ἐπιστήμης ἔγραψε δια-

„φόρους θεωρίας, ἀλλ' εἶτα ἠναγκάσθη ν' ἀπορ-
„ρίψῃ πεντήκοντα τέσσαρας τοιαύτας, ὡς ἐ-
„σφαλμένας."

Οἱ φόβοι λοιπὸν τῶν μαθητῶν, οἱ προερχόμενοι ἐκ τῆς ἀσυμφωνίας της 'Αγ. Γραφῆς καὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστήμης εἶναι ὅλως ἀδικαιολόγητοι καὶ ἄτοποι· ὅθεν ἂς πιστεύσωμεν, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις συνέπηξε καὶ ᾠκοδόμησε τῶν στρωμάτων καὶ τῶν βράχων τὰ φαινόμενα καὶ τὴν φύσιν, εἶναι αὐτὸς οὗτος, ὅστις συνέγραψε καὶ τὴν 'Αγ. Γραφὴν· οὕτω δὲ ἐννοήσαντες τὸ πᾶν ὀρθῶς καὶ τελείως, θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἀντιλογία μεταξὺ τοῦ Βιβλίου τῆς φύσεως καὶ τῆς Βίβλου τῆς χριστιανικῆς πίστεως".

Δ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΟΥ
ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗΣ.

Οὐ μικρὸν διαφέρει τὸ οὕτως ἢ οὕτως ἐκ νέων ἐθίζεσθαι, ἀλλὰ πάμπολυ, μᾶλλον δὲ τὸ πᾶν.
('Αριστ. 'Ηθ. Νκμχ. Β Ι ἐν τῷ τέλει).

§ 1. Συνάπαντες ἡμεῖς, ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών του καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἣν ἰδιώϋη νὰ λάβῃ, ἔχομεν ἐννοίας ἰδέας καὶ γνώσεις, ἔστω καὶ στοιχειώδεις, περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς ἐν γένει τοῦ ἀνθρώπου.

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εὑρεθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς. παραδίδεται πρῶτον, ἅμα τῇ γεννήσει τ ι καὶ περιμένει τὸ πᾶν, παρ' ἐκείνων, δι' ὧν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Οἱ πρῶτοι λοιπὸν σπουδαίως καὶ βαθέως ἐπιδρῶντες ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ νηπίου ἀνθρώπου εἶναι οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαί, αἱ τροφοὶ καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐν ἑνὶ λόγῳ οἱ οἰκεῖοι, ἡ οἰκογένεια.

§ 2. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὡς ζῷον λογικὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὸν δὲν περιορίζεται μόνος ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ καὶ παιδίον καὶ νήπιον ἔτι ζητεῖ τοὺς ὁμοίους του· ζητεῖ συντρόφους· ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ συμπαίξῃ μετὰ τῶν ὁ μ η λ ί κ ω ν του, τοὺς ὁποίους εὑρίσκει ἑτοίμους κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν νῦν κοινωνιῶν, καὶ προηγουμένως μὲν, μάλιστα δὲ βραδύτερον ἐν τῇ Σχολῇ· δεύτερος λοιπὸν καὶ πολυσήμαντος παράγων ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς, ἡ Σ χ ο λ ή.

§ 3. Εὐθὺς ἐφεξῆς ὡς ἐξέλθῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς σχολῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ μέγα τοῦτο τοῦ κόσμου θέατρον, ὅπερ Κ ο ι ν ω ν ί α ν καλοῦμεν, καὶ τοῦ ὁποίου μεγίστη ἐπίσης ἡ ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀγωγῆς σημασία. Ἡ χροιὰ καὶ ἡ ποιότης τοῦ μέσου, τοῦ κέντρου ν ᾧ ζῶμεν· ἡ κατὰ τὰς ἐποχὰς, τοὺς χρόνους καὶ τὰς περιστάσεις ἐπενέργεια αὐτοῦ ἐφ' ἡμῶν τὸ πολίτευμα καὶ ἡ πατρὶς μετὰ τῶν ὑλικῶν τε καὶ ἠθικῶν αὐτῆς τάσεων καὶ ροπῶν, προπαρασκευάζουσιν ἡμᾶς καὶ τιθεῖσιν εἰς συνάφειαν διὰ τῶν ἀγωγῶν τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων, τοῦ τηλεγράφου, σιδηροδρόμου, φωνογράφου καὶ τῶν ὁμοίων γνωστῶν ἐφευρέσεων. ἐξ ἄλλου δὲ διὰ μῶν πνευματικῶν φορέων τ ο ῦ τ ύ π ο υ, δηλονότι καὶ τῶν βιβλίων, προσεγγίζουσιν ἡμᾶς καὶ ἑνοῦσι πνευματικῶς μετὰ πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἀδελφῶν ἡμῶν. Τελευταῖομ λοιπὸν τάσεως ὅριον ἐν τῇ ἀνατροφῇ καὶ ἀγωγῇ ἔχομεν τὴν ἀ ν θ ρ ω π ό τ η τ α ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς. Ο ἰ κ ο γ ε ν ε ι α λοιπὸν Σ χ ο λ ὴ, Κ ο ι ν ω ν ί α Π α τ ρ ὶ ς ἡ π ο λ ι τ ε ί α καὶ 'Α ν θ ρ ω π ό τ η ς εἶναι τὰ κέντρα, πρὸς ἃ πρέπει νὰ ῥίψωμεν ἓν βλέμμα ὅπως ἀνιχνεύσωμεν τὰ θεμέλια τῆς βάσεως καὶ τὰ ἐλατήρια τῆς 'Α ν α τ ρ ο φ ῆ ς.

§ 4. Ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἀγωγὴ ἡμῶν, τουτέστι τὸ σύνολον τῶν φροντίδων καὶ τῶν λελογισμένων πράξεων καὶ ἐγχειρημάτων, δι' ὧν ὁδηγοῦμεν τὴν διάπτυξιν τοῦ παιδὸς, ὅπως ἐξαγάγωμεν ἐξ αὐτοῦ ἄνθρωπον, «ἡ τέχνη τοῦ μορφώνειν ἄνθρωπον», δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἄρχεται πρὸ τῆς γεννήσεως ἔτι τοῦ παιδός· ὑπάρχει, ἄλλαις λέξεσι, καὶ ἠθικῶς ἔτι, προεγκόσμιος ἢ ἐγγάστριος (intra-utérine) ἀνατροφὴ, ἡ ἐπίδρασις δηλονότι τῆς σωματικῆς, νευρικῆς, νοητικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων τοῦ σχηματιζομένου παιδὸς διαθέσεων. Ὁποίαν λοιπὸν εὐθύνην ἀναλαμβάνει ὁ μὴ σκεφθεὶς καὶ μὴ φροντίζων διὰ τὴν σωματικὴν καὶ νοεράν του κατάστασιν γονεὺς, μεταδιδοὺς τά τε σωματικά του παθήματα καὶ τὰ νοητικὰ καὶ ἠθικὰ ἑαυτοῦ ἐλαττώματα, ἅτινα δὲν ἐφρόντισεν ὡρίμως, ἐν ᾧ ἠδύνατο, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ κατασβύσῃ καὶ ἐξαλείψῃ! Ὡς Γενεῶν ὁλοκλήρων κακόχυμος καὶ σαπρὰ ῥίζα καρπῶν ἀθλιωτέρων, θὰ ἔχῃ τὴν κατάραν, τὸ βάρος τὴν εὐθύνην, καὶ θὰ ἐπισύρῃ τὰς βλασφημίας τοσούτων ὄντων, ὧν τὴν ζωὴν προώρως ἐδηλητηρίασεν!

§ 5. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον ὡς νήπιον κλαυθμηρίζον ὁ ἄνθρωπος. Ἀσθενὴς, ἀδύνατος, χρήζει τῶν ἀμέσων περιθάλψεων τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἡ φύσις ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ καὶ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν διάπτυξίν του ζώου. Μόνος ὅμως μεταξὺ τῶν λοιπῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ διὰ τῆς ἁπλῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως, ἄνευ τῆς βοηθείαςτοῦ ἐν ἡλικίᾳ κεκαλλιεργημένου καὶ μεμορφωμένου ὁμοίου του. Μόνος ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατὰ τὸν Κάντιον «Das einzige Geschöpf, das erzogen werden muss» τὸ μόνον δηλονότι πλάσμα ὅπερ δέον νὰ μορφωθῇ. Τὸ ζῶον λαμβάνει παρὰ τῆς φύσεως τὸν κανόνα καὶ γνώ-

μονα του ὅλως ἕτοιμον καὶ ἀπαραβίαστον· ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ κατασκεάσῃ δι' ἑαυτὸν τὸν ἰδικόν του, ἢ νὰ τὸν λάβῃ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ παρ' ἄλλου ἀνθρώπου.

§ 6. Ἀλλ' ἡ κυρίως ἀνατροφὴ εἶναι οὐσιωδῶς ἔργον τῆς θελήσεως καὶ τοῦ λογικοῦ. Νοητικῶς καὶ ἠθικῶς ἡ ἀγωγὴ ὀφείλει νὰ ἀναπληροῖ τὰ ἔνστικτα· Ὁ ἀνθρωπισμὸς νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐν ἡμῖν κτηνώδους. Σκοπὸς τῆς ἀνατροφῆς εἶναι νὰ καταστήσῃ τὸν παῖδα κυριολεκτικῶς πρόσωπον, ὅπερ διὰ μόνης τῆς ἀνατροφῆς ἀποκτᾶται διότι ἡ φύσις ἀφιεμένη εἰς ἑαυτὴν ἀναπτύσσει μᾶλλον τὴν ζωϊκότητα, κατὰ τὸν πολὺν ἠθικολόγον καὶ σύγχρονον ἡμῶν γάλλον Henri Marion. Ἡ ἀπουσία, ἡ ἔλλειψις, ἡ μὴ ἔγκαιρος ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς κακοῦ· ἡ δὲ κατὰ τούτους ἀνατροφὴ ἑπομένως «ἡ πηγὴ παντὸς καλοῦ».

«Ἡ ἀνατροφὴ κατὰ τὸν πολυμαθέστατον ἄγ»γλον John Stuart Mill περιλαμβάνει πᾶν ὅτι αὐτο »ἡμεῖς κάμνομεν, καὶ πᾶν ὅτι οἱ ἄλλοι ἐργά»ζονται δι' ἡμᾶς ὅπως ὑψώσωσιν ἡμᾶς ἐγγύτε»ρον τῆς τελειότητος τῆς φύσεως ἡμῶν».

«Ἀνατροφὴ παιδός τινος, λέγει καὶ ἡ Κ-α »Necker de Saussure, εἶναι τὸ νὰ φέρωμεν αὐτὸ »εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσῃ ἡμέραν τινὰ ὅσον τὸ »δυνατὸν καλλίτερον τὸν προορισμὸν τοῦ βίου του».

Κατὰ δὲ τὸν γερμανὸν Stein, «Ὁ σκοπὸς τῆς »ἀγωγῆς εἶναι ἡ ἁρμονικὴ διάπτυξις πασῶν τῶν δυ»νάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Αὕτη πρέπει νὰ ἀναπτύ»ξῃ πάσας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, νὰ ἐξεγείρῃ, »ἐξερεθίσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ καὶ θρέψῃ πάσας τὰς δυ»νάμεις τῆς ζωῆς, ἀποφεύγουσα πᾶσαν μονομερῆ »καλλιέργειαν, καὶ φροντίζουσα ὅπως θέσῃ εἰς »ἔργον πάσας τὰς τάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς »δυνάμεις καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλ»λαις λέξεσι σκοπὸς τῆς ἀνατροφῆς εἶναι νὰ ἐκ»τυλίξῃ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πᾶσαν τελειότητα, τὴν »ὁποίαν ἐπιδέχεται ἡ φύσις του. Ἀνατροφὴ καὶ ἀ»γωγὴ ἐστι κατὰ τὸν Guizot (Γυιζῶτον) τὸ νὰ δι»δάξωμεν τὸν ἄνθρωπον, νὰ θέσωμεν αὐτὸν εἰς κα»τάστασιν νὰ ἀνατρέφηται, νὰ κυβερ»νᾶται αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ νὰ εὑρίσκῃ »εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ἐξακολουθῇ αὐτὸς »οὗτος τὴν τελειοποίησίν του, ὅταν οἱ ἄλλοι »παύσωσι πλέον ἀνατρέφοντες αὐτόν,»

§ 7. Πάντες τῳόντι οἱ καλοὶ γονεῖς σκοπὸν προτίθενται νὰ καταστῶσιν περιττοί, ὄχι μορφόνοντες μηχανάς, ἀλλὰ πρόσωπα, ὁδηγούμενα ὑπὸ τοῦ σταθεροῦ αἰσθήματος τῆς ἑαυτῶν εὐθύνης, τοῦ ὑπευθύνου, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καθαρᾶς καὶ σαφοῦς γνώσεως τοῦ ἑαυτῶν ἰδεώδους.

Πρὸς τοῦτο οἱ ἁπανταχοῦ τῆς γῆς γονεῖς, διὰ τοῦ φυσικοῦ ἐν αὐτοῖς φίλτρου, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα ἀνέθηκεν ὁ Δημιουργὸς ἐν τῇ καρδίᾳ των, θὰ φροντίζωσιν, εἴτε ἐν ἀνακτόροις βασιλικοῖς, εἴτε ἐν κοινοῖς οἴκοις, εἴτε καὶ ἐν καλύβαις καὶ σκηναῖς κατοικοῦσι καὶ εὑρίσκονται, ὄχι μόνον περὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ τῆς καθόλου εὐεξίας, δι' ἀναλόγου τροφῆς, καὶ καθαριότητος ἐν πᾶσι, καὶ τῆς φειδοῦς τῆς ἑαυτῶν ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καταστάσεως, χάριν τοῦ θηλαζομένου τέκνου αὐτῶν, τῆς εἰκόνος ταύτης τῆς ψυχῆς των, τοῦ ἄλλου ἐγὼ, τοῦ ἀχωρίστου τούτου μέλους τοῦ σώματός των, ἀλλὰ σὺν τῇ βαθμιαίᾳ ἀναπτύξει καὶ περὶ τῆς συναναστροφῆς καὶ τῆς διανοητικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

Ὁ ἄνθρωπος μορφοῦται κυρίως ὑπὸ τῶν μητέρων. Σὺν τῷ γάλακτι θηλάζει οὕτως εἰπεῖν τὴν ὀσμὴν καὶ τὸ ποιὸν τῆς περικυκλούσης τὸ στῆθος καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν ἠθικῆς ἀτμοσφαίρας. Οἵαν λοιπὸν λεπτότητα αἰσθημάτων, εὐσέβειαν, τάξιν, ἀνάπτυξιν νοητικὴν, ἠθικὴν, κοινωνικὴν καὶ σωματικὴν ἔχει ἡ μήτηρ, τοιοῦτος μορφοῦται καὶ ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος βλαστός. Ὁ προπαρασκευάζων ἄρα μητέρας προετοιμάζει ὁλόκληρον μέλλουσαν γενεὰν «Μητέρων, μητέρων χρηστῶν καὶ ἐχουσῶν »συνείδησιν τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων ἔχομεν ἀνάγκην, ἔλεγε σθεναρῶς καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων πρὸς τὴν Κ-αν Necker, ὅπως μορφώσωμεν καλῶς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πολίτας.

§ 8. Ἐφεξῆς αἱ μετ' ἀγάπης διαλέξεις καὶ ὁμιλίαι τῆς μητρὸς· ἡ διὰ τῶν ἀντικειμένων διδασκαλία τὰ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀθῶα παίγνια, καὶ αἱ σχέσεις, πρὸ πάντων δὲ καὶ μέλιστα τὸ παράδειγμα ἐντυποῦσιν ἀνεξίτηλον τὴν εἰκόνα τῆς ἀρετῆς ἐν ταῖς τρυφεραῖς τῶν μικρῶν καρδίαις. «Νόμισον ἀγάλματα χρυσᾶ ἔχειν ἐπὶ τῆς οἰκίας »τὰ παιδία, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐτὰ ῥύθμιζε, »περισκόπει μετ' ἀκριβείας καὶ παντὶ τρόπῳ τὴν »ψυχὴν, κατακόσμει καὶ διάπλαττε», λέγει καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος. (Λόγος «Εἰς τὸ χήρα καταλεγέσθω» Migne T. 51, 321).

Πῶς θέλομεν νὰ γνωρίζῃ τι ἐστι προσευχὴ λ. χ. παιδίον οὐδέποτε ἰδὸν ἐν τῷ οἴκῳ του οὐδένα κλίνοντα τὸ γόνυ καὶ προσευχόμενον;

Λυκοῦργος ὁ βασιλεὺς, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ προσεκτικοὺς εἰς τὴν καλὴν τῶν τέκνων των ἀνατροφὴν τοὺς Λακεδαιμονίους, τέχνασμα τεχνεύεται πολὺ ἐπιτήδειον καὶ θαυμαστόν. Λαμβάνει 2 σκύλακας, τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός, ἀμφοτέρους ὁ αὐτὸς ἀνατρέφει· ἀλλὰ τὸν μὲν ἕνα συνειθίζει εἰς τὸ κυνήγιον, τὸν δὲ ἄλλον εἰς τὸ φαγητὸν, τὴν λαιμαργίαν καὶ πολυφαγίαν.

Ἀφοῦ λοιπὸν τοιουτοτρόπως ἀνέθρεψε καὶ ἐσυνείθισεν αὐτούς, προσκαλεῖ μίαν ἡμέραν πάντας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τὴν αὐλήν του· διατάσσει καὶ φέρουσιν εἰς τὸ μέσον ἐκείνους τοὺς δύω σκύλακας· θέτει πάραυτα ἐνώπιόν των ἀγγεῖον πλῆρες φαγητῶν, ἀπολύων συγχρόνως καὶ ζῶντα λαγωόν. Εὐθὺς τότε, χωρὶς οὔτε λεπτόν, νὰ προσμείνῃ ὁ ἐξισθεὶς εἰς τὸ κυνήγιον πηδήσας ὁρμᾷ κατὰ τοῦ λαγωοῦ, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ στραφῇ καὶ ἴδῃ τὸ τρυβλίον τῶν ἐδωδίμων, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος ὅ μόνον τὸ τρώγειν καὶ τὴν λαιμαργίαν, διδαχθείς, ῥίπτεται κατὰ τῶν φαγητῶν, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ἐναετνίσῃ εἰς τὸν λαγωόν. Ἀποροῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τί ἤθελε νὰ φανερώσῃ διὰ τούτου ὁ βασιλεύς. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀρχίζει εὐθὺς νὰ νουθετῇ αὐτούς:

Βλέπετε. λέγει, ὦ Λακεδαίμονες, οἱ 2 οὗτοι κύνες εἶναι τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός· ἐγὼ ὅμως ὁ ὁπωσοῦν τὰ ἐξ-γύμνασα, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, ὥστε ὁ μὲν εἷς νὰ εἶναι τόσον ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυνήγιον, ὥστε νὰ καταφρονῇ καὶ τὴν τροφήν, ὁ δὲ ἄλλος τόσον ὑπνηλὸς καὶ ἄχαρις, ὥστε εἰς ἄλλο νὰ μὴ ἀποβλέπῃ, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ φάγημα. Σεῖς ἐπίσης εἶσθε οἱ αἴτιοι τοῦ νὰ εἶναι τὰ τέκνα σας μεγαλόψυχα καὶ πρόθυμα εἰς τὰ καλὰ ἔργα. Σεῖς εἶσθε λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ὦ γονεῖς, πολλάκις ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν τέκνων σας, «Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρὴ καλὰ διδάσκεμεν ἔργα», συμβουλεύει καὶ ὁ Φωκυλίδης.

Ἔκλεπτεν ὁ μικρὸς Ἰωάννης ὡς μαθητὴς πλακοκόνδυλα· τὰ ἐδέχετο ἡ μήτηρ του μειδιῶσα καὶ χαίρουσα ἐν τῷ οἴκῳ· ἔκλεπτε βαθμηδὸν μολυβδοκόνδυλα, γραφίδας, πλάκας, βιβλία· εὕρισκεν ἐπαίνους εἰς τὸ στόμα τῆς μητρός του. Αὐξάνει ἡ ἡλικία του· συναυξάνει καὶ τὸ πάθος· δὲν ἀρκεῖται πλέον εἰς πλάκας καὶ κονδύλια· κλέπει ὠά, ὄρνιθας. Ἡ μήτηρ του εὐφραίνεται καὶ δέχεται τὰ κλοπιμαῖα. προχωρεῖ· ἐκτείνει χεῖρας καὶ κλέπτει καὶ πρόβατα, βοῦς, ἵππους· Διὰ νυκτὸς θραύει θύρας, λεηλατεῖ ἁρπάζει τὰ ἐν τῷ οἴκῳ· ληστεύει διαβάτας, φονεύει τοὺς ἐκ τῆς πανηγύρεως ἐπιστρέφοντας. Συλλαμβάνεται, φυλακίζεται, δικάζεται καὶ τέλος καταδικάζεται εἰς τὴν ἀγχόνην. Ἡ προσέγγισις καὶ ὄψις τοῦ θανάτου δεικνύει εἰς αὐτὸν τὰ πράγματα ὅπως τῇ ἀληθείᾳ ἔχουσιν. Ἐννοεῖ τότε· τὸν αἴτιον. Ὁ Ἰωάννης παρακαλεῖ τοὺς δημίους νὰ ἐπιτρέψωσι νὰ ἀσπασθῇ καὶ εἴπῃ τι μυστικὸν εἰς τὴν μητέρα του. ὅτε κύψας κόπτει διὰ τῶν ὀδόντων τὸ οὖς αὐτῆς. Τί θηρίον λέγουσιν οἱ δήμιοι, Ἆχ! ἀσπλαγχνη μῆτερ, λέγει ἐκεῖνος· σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μου! ἆχ! σκληρὰ μῆτερ σύ εἶσαι ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς βασάνου μου ταύτης.

Σὺ οὔτε διὰ τοῦ λόγου μὲ ἐσυμβούλευες, ὅτε ἤμην παιδίον, οὔτε διὰ τῆς ῥάβδου μὲ ἐπαίδευσας ὅτε ἤμην νέος. Σὺ μοὶ ἔδωκας τὸ κακὸν παράδειγμα ἐνθαῤῥύνουσά με, ὅτε πρῶτον ἔκλεπτα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τοῦ σχολείου ἀντικείμενα. Σὺ τέλος μὲ ἔκαμες καταφρονητὴν καὶ τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καὶ μὲ ὠδήγησας ἐδῶ εἰς τὴν ἀγχόνην ταύτην. «Παίδευε υἱὸν καὶ ἀγαπήσει σε καὶ δώσει δόξαν τῷ ὀνόματί», σου λέγει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Κατὰ τῶν τοιούτων παιδοκτόνων γονέων, οἵτινες εἰς αἰωνίαν καταδίκην βυθίζουσι τὰ τέκνα των ἐκτοξεύει καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τὴν ἑξῆς φοβερὰν ἀπειλήν:

«Τούτους ἐγὼ τοὺς πατέρας (καὶ μή τις θυ-«μοῦ τὸ λεγόμενον εἶναι νομιζέτω) καὶ αὐτῶν τῶν »παιδοκτόνων χείρους εἶναι φαίην ἄν· ἐκεῖνοι μὲν »γὰρ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς διῄστωδιν, οὗτοι δὲ καὶ »ταύτην μετ' ἐκείνου εἰς τὴν τῆς Γεέννης ἐμβάλλουσιν πυράν». (Λόγος πρὸς πατέρα πιστόν).

* * *

§ Ἐκ τῆς οἰκογενείας βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον γυμναζόμενον καὶ γνωρίζοντα τὸν κόσμον, εἰσάγομεν τὸν παῖδα εἰς τὴν Σχολήν. Ἐνταῦθα ὁ παῖς γυμνάζεται εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὴν ἰσότητα, ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς. Ἐνταῦθα ἀσκεῖται ὡς ἐν παλαίστρᾳ διὰ τῶν καθημερινῶν φόβων, ταραχῶν, μεριμνῶν τῆς ἐξετάσεως καὶ τῶν βαθμῶν εἰς τοὺς πειρασμούς, τὰς δυστυχίας καὶ τὸ εὐμετάβλητον τῆς ἀνθρωπίνης τύχης ἣν μετ' ὀλίγον θα δοκιμάσῃ ἐμπράκτως ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἀνταλλάξωσι τὸν ἐν τῇ Σχολῇ βίον διὰ τῶν κατ' οἶκον παραδόσεων· ἀλλ' οὐδέποτε αἱ ἐν τῇ κοινῇ ὁμηλίκων συνόδῳ ἡδύτητες καὶ ὠφέλειαι ἀντικαθιστῶνται δὲ τοῦ ἰδιαιτέρου μαθήματος. Ὠφέλεια καὶ ἀνάπτυξις προέρχεται, βεβαίως ἐν τέλει ὁ μὲν παῖς βαρύνεται τὸν διδάσκαλον, ὁ δὲ διδάσκαλος τὸν παῖδα· ἐν ᾧ εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα τόση εἶναι ἡ εὐχαρίστησις, ὥστε πολλάκις καίπερ ἀσθενοῦντες, ζήλῳ κινούμενοι προσέρχονται, τοὺς φίλους, τὴν ὠφέλειαν, τὰ γράμματα, τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ἅμιλλαν, τὴν φιλοτιμίαν θηρεύοντες. Διὰ τοῦτο βλέπομεν σήμερον καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια ἀποστέλλοντες τοὺς υἱοὺς καὶ διαδόχους αὐτῶν. Ἡ τῶν ἠθικῶν, πεπαιδευμένων καὶ φιλοτίμων διδασκάλων ὠφέλεια εἶναι ἀπεριγράπτου βαρύτητος. Ἡ νεότης ὡς κηρὸς εὔπλαστος δέχεται τὸν τύπον πάσης σφραγίδος. Ἡ μέλλουσα γενεὰ ἐν τῇ Σχολῇ μορφοῦται.

§ 10. Κατόπιν τῆς Σχολῆς, παραλαμβάνουσα τὸν ἄνθρωπον ἡ Κοινωνία σύρει αὐτὸν εἰς τὸ παράδειγμά της πάσῃ δυνάμει. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν χαρακτήρ, ἀρχαὶ δηλαδὴ σταθεραὶ ὑψηλῶν καὶ ἀληθῶν ἰδεωδῶν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνον μὴ παρασυρθῇ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους σώσῃ ἐκ τοῦ βαρά-

θρου τῆς κακίας διὰ τοῦ παραδείγματος, τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος του. Ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Σχολῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ οὐκ ὀλίγον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς γενικῆς τοῦ ἀνθρώπου μορφώσεως καὶ τῆς μελλούσης τύχης αὐτοῦ καὶ ἡ ἐκκλησία μετὰ τοῦ ζῶντος παραδείγματος τῶν κληρικῶν της, τῆς διδασκαλίας τῶν Εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν, τοῦ τακτικοῦ κηρύγματος καὶ τῶν ἁγιαστικῶν αὐτῆς μυστηρίων.

§ 11. Τὸ δὲ ἐλεύθερον Πολίτευμα καὶ οἱ κοινωφελεῖς νόμοι· ἡ δικαία ἐφαρμογὴ αὐτῶν, καὶ ἡ πατρικὴ κυβερνητικὴ μέριμνα, οὐ μόνον ὑψοῖ τὸ φρόνημα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου — (παράδειγμα ἐκτὸς τῶν ἀρχαίων προγόνων ἡμῶν, — οἱ σύγχρονοι καὶ πρὸ αἰώνων εὐνοούμενοι λαοί), ἀλλὰ καὶ ἱκανοποιοῦσα τὰς καθολικωτέρας ἀνάγκας ὑλικὰς καὶ νοητικὰς διὰ τῆς κυβερνητικῆς δυνάμεως καὶ τῶν πόρων, παρέχει εἰς τὸν ἐλεύθερον πολίτην αὐτοσυνειδησίαν τῆς σχετικῆς εὐτυχίας του, ἥτις ζωγραφεῖται καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τοῦ πολίτου παραστήματι οὐδὲν ἔχοντι τὸ δουλικόν, οἷον εὑρίσκει τις παρὰ τοῖς εἰς βάρβαρον ζυγὸν δουλεύουσιν ἔθνεσιν.

§ 12, Οὕτω τέλος πανταχόθεν κατηρτισμένος ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ἑαυτὸν καὶ μέλος τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος. Ἀγωνίζεται λοιπὸν διὰ τῆς καθόλου ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς του, τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τῇ Σχολῇ, τῇ Κοινωνίᾳ καὶ Πολιτείᾳ γηράσκων καὶ ἀεὶ διδασκόμενος, σπεύδει νὰ ἀφήσῃ τὸν κόσμον τελειότερον ἢ ὁποῖον εὗρεν εἰσερχόμενος εἰς αὐτόν.

* * *

Τὴν ἀνατροφὴν λοιπὸν καὶ ἀγωγὴν τελειοποιοῦντες οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἃς μελετῶμεν καὶ ἀναγινώσκωμεν μετὰ ζήλου καὶ ὠφέλιμα ἀναγνώσματα, διότι μόνη τοιαύτη ἀνάγνωσις καθιστᾷ τερπνὴν τὴν συναναστροφὴν καὶ αὐξάνει τοῦ νοὸς τὴν γονιμότητα «πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει» (Α΄ Τιμ. δ΄. 13) συμβουλεύει καὶ ὁ Μέγας Παῦλος· «Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων», ἀναφωνεῖ καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης. (Ἀποκ. ά, 3). Δ.

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Ἡ βδελυρὰ, ἀποτρόπαιος καὶ ἀπονενοημένη πρᾶξις, ἡ ἀπόπειρα, λέγω, κατὰ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἡ κορυφώσασα τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Πανελληνίου, εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη μάλιστα ὅτι σὺν τῷ βασιλεῖ ἐκινδύνευε καὶ ἡ παρὰ τὸν σεπτὸν πατέρα ὀχουμένη ἡγεμονὶς Μαρία, διήγειρε παντοχοῦ ἀποστροφὴν, οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν. Οἱ δολοφόνοι ὡς γνωστὸν ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως, πυροβλήσαντες ἐπανειλημμένως κατὰ τῆς ἁμάξης ἐπλήγωσαν μόνον τὸν ἕτερον τῶν ἵππων, ὡς καὶ τὸν παρὰ τὸν ἁμαξηλάτην καθήμενον κυνηγὸν τοῦ Βασιλέως κ. Νέρρην.

Ἡ ἀποτυχία τῶν δολοφόνων ὀφείλεται, καθ' ἃ ἀπεδείχθη, ἐκ τῆς θρασείας καταθέσεως τοῦ ἑτέρου τῶν δολοφόνων εἰς τὸν Βασιλέα, σχόντα τὴν λαμπρὰν ὅσον καὶ τολμηρὰν ἰδέαν νὰ ἐγερθῇ ἐντὸς τῆς ἁμάξης καὶ ἀπειλήσῃ αὐτοὺς σείων τὴν ῥάβδον του, καὶ προασπίζων συγχρόνως διὰ τοῦ ἰδίου σώματος τὴν ἀπειλουμένην ζωὴν τῆς βασιλόπαιδος θυγατρός του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν αἰσιώτατον, διότι ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἤρχισε νὰ τρέμῃ, καλύπτων τὸ πρόσωπόν του. Ἀπηλπισμένος ὁ ἕτερος τῶν δολοφόνων ἤρξατο μάτην πυροβολῶν ἐπανειλημμένως κατὰ τῆς ἀστραπαίως ἐξαφανιζομένης πλέον ἁμάξης. Ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐτελέσθη δοξολογία ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Μητροπολιτικῷ Ναῷ παρόντος ἀπείρου πλήθους, τὰ δὲ πανταχόθεν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα κατέκλυσαν τὰ ἀνάκτορα κυριολεκτικῶς. Οἱ δολοφόνοι συνελήφθησαν· ὀνομάζονται δὲ ὁ μὲν Γ. Καρδίτσης, ὁ δὲ Ι. Γεωργίου ἢ Κυριακός. Ὁ Καρδίτσης ἦτο ὑπάλληλος τῆς Δημαρχίας Ἀθηνῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀποπείρας. Ὁ Ι. Γεωργίου ἢ Κυριακὸς εἶναι κτίστης ἐκ Μικεδονίας, νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἐνήργησε δὲ ἐν τῇ ἀποπείρᾳ, ὡς ἁπλοῦν ὄργανον τοῦ Καρδίτση. Ἡ ἐπὶ τοῦ νόμου ὁριζομένη ποινὴ διὰ τὰ τοιαύτης φύσεως ἐγκλήματα εἶναι ὁ θάνατος· ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐξαρᾶται ἐκ τῆς εὐσπλάγχνου τοῦ Βασιλέως καρδίας. Ι.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ.

Ἐλήφθησαν ἐπ' ἀνταλλαγῇ:

Φιλιππουπόλεως. «Εἴδησις τοῦ Αἵμου» καὶ «Φιλιππούπολις».

Ὁ ἐπὶ ὅλην δεκαετίαν ἀόκνως τὰς ἀπαλὰς τῶν ἐνταῦθα παίδων καρδίας ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς πρώτης παιδεύσεως γεωργήσας **ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΣΛΟΓΛΟΥΣ**, παθὼν ὡς γνωσὸν, πρό τινος ἐκ μυελίτιδος (tabes dorsalis) καὶ ἀπολέσας ἐκ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀμαυρώσεως ἐσχάτως καὶ τὴν ὅρασιν αὐτοῦ ἀπεδήμησε τῇ 28 παρελθόντος, πρὸς τὸν ὃν ἐπόθει Κύριον, κηδευθεὶς ἐπαξίως ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Κοινότητος, ἥτις ὡς μήτηρ καὶ τροφὸς πιστὴ ποικιλαχῶς μέχρι τῆς ταφῆς αὐτοῦ συνέδραμεν αὐτόν. Ἐπικήδειον λαμπρὸν ἐξεφώνησεν ὁ συνάδελφος

καὶ διάδοχος αὐτοῦ κ. Κ. Βασιλειάδης, ὅστις ὡς ἀδελφὸς γνήσιος ἐπεμελεῖτο αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ νόσου διάστημα. στέφανον δὲ, μιμήσεως ἔναυσμα, ἐπέθηκεν ὅ διδασκαλικὸς σύλλογος. Κύριος ὁ Θεὸς προστατεύσαι καὶ παραμυθήσαι τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον αὐτοῦ.

ΤΑ ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΑΝΘΗ.

Παρατηρήσατε ἐν θαῦμα τῆς βοτανικῆς, τὸ ῥόδον τῆς 'Ιεριχοῦς, ὅπερ οἱ σοφοὶ «'Αναστατικὸν» καλοῦσιν, οἱ δὲ "Αραβες ὠνόμασαν «Κὲφ-Μιριὲμ» (ἄνθος τῆς Μαρίας).

Φύεται σχεδὸν πανταχοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς 'Ανατολῆς, ἐν Παλαιστίνῃ, Αἰγύπτῳ, 'Αραβίᾳ, Συρίᾳ, εἰς τὰς ὄχθας τῶν ἀρχαίων ποταμῶν καὶ τῶν ἱερῶν ὑδάτων, ἅτινα βρέχωσι τὰς σελίδας τῆς 'Αγίας Γροφῆς.

'Εκ τοῦ κέντρου τῶν φαιοπρασίνων καὶ μελαγχολικῶν φύλλων του βλαστάνουσιν εὔθραυστοι καυλοὶ πλήρεις χαριεστάτων καὶ τερπνοτάτων ἐν ἀντιθέσει πρὸ τὸ φύλλωμα ἀνθυλλίων.

Μετὰ τὴν ἄνθησιν τοῦ 'Αναστατικοῦ ὁ καυλὸς αὐτῆς κλίνει, τὰ πέταλα μαραίνονται καὶ ἐν τῷ θυλακῳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ κοιτίδι ὡριμάζει ὁ σπόρος ἑτοιμάζεται ὁ κόκκος, ὃν θὰ καλύψῃ καὶ καὶ θὰ γονιμοποιήσῃ τὸ χῶμα, ἂν μάλιστα εὐεργετικαὶ βροχαὶ ἀνενέωσαν καὶ ἐμέθυσαν τὴν γῆν.

'Ο κόκκος τότε θὰ ἐκφύσῃ καὶ θὰ γείνῃ φυτὸν καὶ ἄνθος. "Αν ὅμως ὅ αὐχμὸς εἶναι διαρκὴς τὸ δὲ ἔδαφος πεπυρωμένον, τὸ ῥόδον τῆς 'Ιεριχοῦς οὐδόλως ἐμπιστεύεται νὰ παραδώσῃ τοὺς κόκκους του εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοιούτου ἡλίου, ὅστις θὰ ἀσβεστοποιήσῃ αὐτούς.

"Εζησεν, ἤνθησε διὰ νὰ πολλαπλασιασθῇ· οἱ κόκκοι αὐτοῦ εἶναι τὰ τέκνα του· ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ αὐτὰ νὰ ἀποθάνωσι.

Τί κάμει λοιπόν; Κλίνει πρὸς τὸ ἔδαφος τὴν κορυφὴν τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ἀποξηραθέντων κλώνων αὐτοῦ· ἐπικαλύπτει ἕκαστον θύλακον· προφυλάττουσα οὕτω ἑκάστην κοιτίδα, ὅπου ὑπνοῖ ὁ σπόρος. Βλέπων τις αὐτὸ οὕτω κεκλιμένον θὰ ἐνόμιζεν ὅτί εἶναι νεκρόν· ὄχι· ζῇ· περισυλλέγεται. μεριμνᾷ περὶ τῶν κόκκων καὶ περὶ τῶν μικρῶν ῥόδων, ἅτινα θὰ γεννηθῶσιν ἐξ αὐτῶν.

'Η ὁρισθεῖσα ὑπὸ τῆς φύσεως ὥρα, ἐν ᾗ θὰ καταθέσῃ τὸ σπέρμα τοῦτο εἰς τὴν γῆν ἔφθασεν· ἡ δὲ ἄλογος φύσις δὲν περιμένει. 'Οποία ἀγωνία διὰ τὴν μητέρα ταύτην! Τί θὰ γείνῃ λοιπόν; ἐν θαῦμα.

Τὸ ῥόδον τῆς 'Ιεριχοῦς, προφυλάττον τὰ σπέρματα ὑπὸ τοὺς ξηρανθέντας κλώνους του, θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν παραδοξοτάτην τῶν ἀποδημιῶν μεταφέρουσα τὸ πολύτιμον αὐτοῦ σπέρμα εἰς ἔδαφος καταλληλότατον.

'Ιδοὺ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποσπᾷ τὴν ῥίζαν τοῦ ἐδάφους καὶ διὰ τῶν μητρικῶν αὐτοῦ προσπαθειῶν, κατορθοῖ νὰ συνδεθῇ μετὰ τῆς γῆς διὰ ἀδιοράτου τινος μόνου ἰνιδίου, διὰ νήματος ζῶντος. Τί περιμένει; τὸν ἄνεμον, ὅστις διέρχεται διὰ τοῦ αὐχμηροῦ ἐκείνου πεδίου. τὸν ἄνεμον τῆς ἐρήμου, ὅστις καταλαμβάνει, ἁρπάζει, ἀπάγει αὐτὴν εἰς ἀέρα καταθέτουσα αὐτὸ παρὰ πηγήν τινα, ἢ εἰς τὴν ἄκραν καὶ τὰ ὄρια δάσους ὑπὸ τὰ ὑγρὰ φυλλώματα ὁάσεώς τινος.

'Εκεῖ, κατόπιν τῆς μαγικῆς ταύτης πορείας, ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ἀνέμων, τὸ ῥόδον τῆς 'Ιεριχοῦς προσηλοῦται εἰς τὴν ὑγρὰν καὶ σωτήριον γῆν, ἐν ᾗ θὰ εὐδοκιμήσωσιν οἱ κόκκοι αὐτῆς. 'Αποτινάσσει τὸν λήθαργον, ἀναζωογονεῖται, ἀναθάλλει, ἀποκαλύπτει τὸν θύλακον, ἔνθα ὕπνωττε τὸ σκεπόμενον καὶ τῇ γῇ παραδιδόμενον σπέρμα.

Εὐθὺς ὡς χωρισθῇ τῶν κόκκων αὐτοῦ φθίνει, κλίνει πρὸς τὸ χῶμα τοὺς ἀπεξηραμένους αὐτοῦ κλώνους καὶ πίπτει εἰς νέαν ληθαργίαν.

Θὰ ἐξυπνισθῇ ἴσως καὶ πάλιν ἡμέραν τινὰ ἀλλὰ δὲν θὰ ἀνθήσῃ πλέον. 'Αδιάφορον! "Εσωσε τοὺς κόκκους αὐτοῦ, καὶ οὗτοι διαπτυσσόμενοι εἰς ῥόδα θὰ ἀνθήσωσιν ὡς, ἀνθεῖ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν.

Β. Χ.

ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ;

"Εξω τῶν σφαιρῶν τοῦ Κόσμου, πέραν οὐρανῶν μυ-
[ρίων,
"Εξω τῶν στενῶν τῆς κούφης φαντασίας σου ὁρίων,
'Ο ὑπέρτατος Μονάρχης, οὐδ' εἰς τόπον, οὐδ' εἰς
[χρόνον,
"Εχει στήσει τὸν λαμπρόν του, τὸν αἰώνιόν του θρόνον
Καὶ τοῦ Σύμπαντος πανσόφως λὰς ἡνίας διευθύνει,
"Οπου τίποτε τὸ ὄμμα τοῦ θνητοῦ δὲν διακρίνει,
Καὶ μυστήρια ἐκεῖθεν πρὸς αὐτὸν ἀπαύστως ῥίπτει,
Δι' ὧν θαυμασίως ἅμα, ἑαυτὸν δηλοῖ καὶ κρύπτει.

Φ. Α. Οἰκ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ.Κ. Νικολάῳ Κωνσταντίνου, Αἰκ Ν. Γεωργιάδου, Γεωργίῳ Ι. Μπουλμπιοῦλεφ, Ι. Βαβλέκᾳ· ἐνταῦθα· ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κ. Κ. Χρήστῳ Παπάζογλου, Χατζηγεωργίῳ Χατζηπέτρου, 'Αδελφοῖς Βαφειάδαις, 'Αδελφοῖς Βλάϊκιδαίς, Σιδέρῃ Νικολάου, 'Αποστολ.. 'Ιωαννίδῃ, 'Ιωάννῃ Ν. Ντέτσιαρῃ, Χαρίσῃ Α. Γουσιοπούλῳ. Διευθυντῇ, 'Αντωνίῳ Τσιοβάρᾳ, Δημητρίῳ Λαζαρίδῃ, Μίνῳ 'Ιωάννου, Πανοσλγ. 'Ιερομ. Θεοδοσίῳ, Δημητρίῳ Οἰκονομίδῃ Κωνστ. Χρηστομάνῳ· Καβακλῆ.—Κ. Κ. Θεοχ. Θεοχαροπούλῳ, Μίχῳ Παπαδημητρίου, Ζήσῃ Δήμου· Μέγα Μοναστήριον.—Παράσχῳ Κωνσταντίνου, Θεοδώρῳ Χρήστου· Μικρὸν Μοναστήριον. Φύλλα ἀπεστάλησαν κατὰ σύστασιν· περιμένομεν ἀπάντησιν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ «ΟΔΗΣΙΤΩΝ».

Μὴ γενομένης χθὲς ἀπαρτίας, παρακαλοῦνται καὶ πάλιν τὰ μέλη ὅπως προσέλθωσι τῇ 8 ὥρᾳ τῆς ἑσπέρας τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου 14 Μαρτίου εἰς τὸ 'Αναγνωστήριον, ἔνθα θὰ διεξαχθῶσιν αἱ ἐκλογαί, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ παρόντες.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ.

(Τ. Σ.).

Τυπ. «'Αμοιβαιότης» Βάρνα